

Berettigelse vilde kalde den. Denne Betragtning synes jeg ikke er rigtig. For det første maa det siges, at ingen af de Lovgivningsopgaver, som vi tale om at kodificere, egentlig har Udsigt til nogen nær Løsning, ikke en Gang den, som skulde være nærmest, nemlig af vor Retsplejelovgivning i Forbindelse med det, den højtærede Minister med Rette siger maa gaa Haand i Haand dermed, nemlig en Revision og maaske en ny Kodifikation af vor Straffelovgivning. Endnu fjernere staar Løsningen af den store Opgave, som den højtærede Minister omtalte, nemlig Kodifikationen af vor civile Lovgivning. Der er altsaa ikke nogen Kodifikation at vente i nogen ganske nær Fremtid; men selv om der var det, vilde dette egentlig ikke indeholde nogen Indvending. Man maa huske paa, at Tilvejebringelsen af en god Lovsamling jo ikke er Tilvejebringelsen af en Afslutning af Lovgivningsarbejde; Livets og Lovgivningens Strøm løber ikke ud, og Opgaven for en saadan Samling er ikke at faa en Pause deri; men Opgaven, som kan løses til en hvilken som helst Tid, er at fremkalde en Samling, der i og for sig er fuldstændig og fyldestgørende, og som i det Øjeblik, den udkommer, er aktuel. Det kan den blive, hvad enten den sker før eller efter en større eller mindre Kodifikation. Det syntes, som om den højtærede Minister nærrede den Bekymring, at Lovsamlingen, naar der efter dens Udkomst skete en Kodifikation paa et eller andet Retsomraade, vilde være forældet. Men det ligger jo netop i Karakteren af en saadan Ud-gave som den, der her er Tale om, at den ikke bliver forældet. Hin Indvending synes at hænge noget sammen med en anden Betragtning af den højtærede Minister, nemlig den, at der kræves et stort Lovkendskab og et meget stort Arbejde til at bestemme, hvad der er ophævet, og hvad der ikke er ophævet. Det er fuldstændig rigtigt; men det er dog til syvende og sidst alene Domstolene, der afgøre et Spørgsmaal herom. Lovsamlingen skal ganske vist til Ud-giver have en første Klasses Jurist, som i Værket kan tilkendegive en moden Anskuelse om, hvad der formenes at være ophævet; men Værket skal jo ikke afgøre dette; det skal give Domstolene Midlerne til dets Afgørelse. Vi kunne altsaa ikke for Øjeblikket vente den højtærede Ministers Medvirkning til Løsningen af den omhandlede Opgave. Jeg tillader mig da at anbefale Tanken og den Forhandling, den har givet Anledning til, til Overvejelse af Tinget og dets Finansudvalg.

Sluttelig vil jeg tillade mig nogle enkelte Bemærkninger med Hensyn til Sager vedrørende Ministeriet for offentlige Arbejder. Jeg hørte af den højtærede Minister, at den Sag, jeg forleden omtalte, nemlig Postforbindelsen med Sejro og hvad dermed staar i Forbindelse, endnu ikke var kommen fra Vandbygningsdirektoratet til Ministeriet, og deri ligger en fyldestgørende Grund til, at der ikke nu foreligger noget Forslag fra den højtærede Ministers Side. Det var med Tilfredsstillelse, at jeg hørte, at den højtærede Minister vilde, saa snart Sagen kom til ham, søge at faa Opgaven løst.

Hvis jeg, inden jeg forrige Gang havde Ordet, havde faaet en nu modtagen Henvendelse fra et Udvalg af Kalundborgs Byraad, angaaende en Sag, vedrørende samme Ministerium, vilde jeg alt da have omtalt den; men den kom først til mig i Gaar. Skønt det er noget sent, skal jeg dog nu tillade mig kortelig at omtale den. Man paatænker at opføre et nyt Varehus ved Kalundborg Jernbanestation; men Kalundborg Byraad og Kalundborg Hand-stand mene, at de i Forvejen temmelig ugunstige Forhold for Trafikken fra Købstaden til Jernbanen ville blive endnu ugunstigere ved den Maade, hvorpaa Opgaven tænkes løst. Man tænker nemlig at lægge Varehuset Sonden for Jernbaneterrainet, medens man fra Byraadets Side mener, at det skulde ligge paa den nordlige Side. Man foreslaar derfor fra Byraadets Side, at Jernbanebestyrelsen vil benytte en Vognremise, der ligger paa den nordre Side, og omdanne det til Varehus og i Stedet derfor opføre en ny Lokomotivremise og Kulrum. Man mener derhos, at der i Forbindelse dermed skulde ske en Udvidelse af den Vej, der løber langs med det nordre Hegn af Jernbaneterrainet, og en Flytning af Jernbaneoverkørslen mod Vest, omtrent 80 Alen. Dette sidste, Flytningen af Overkørslen, lægger man fra Kalundborgs Side overordentlig Vægt paa. Jeg tillader mig at anbefale Sagen til Overvejelse af den højtærede Minister og af Tingets Finansudvalg, naar dette bliver nedsat og Sagen kommer frem for det.

J. C. Christensen: Den ærede Finansminister udtalte forleden, at han havde ikke kunnet finde det Sted i Rigsdagstidende, hvor Finansminister Lüttichau havde erkendt, at Statskassen ved en Skattereform kunde undvære 2,300,000 Kr. Imidlertid sagde den ærede Finansminister umiddelbart efter, at han nok havde fundet Tallet,